

гарето. Но като стигна до нивата, видѣ магарето живо и здраво. Хапе си отъ бодливѣ тръни сладко, сладко и си клати ушитѣ.

— Прощавай братко, — викна тжжно Динчо, — сега разбрахъ азъ, — не късметъ, а умъ ми липсва! Продай ми малко отъ твоя умъ!

— Не, азъ моя магарешки умъ не продавамъ!

— Кажа ми тогава, какъ да стана и азъ човѣкъ, като всички хора съ домъ и стопанство и да ми върви!

— Ехъ, колкото за това ще ти помогна. Хайде да станемъ съдружници!

— А пари отде ще вземемъ?

— Мене гледай — викна магарето.

— Кажвай по-скоро!

— Ще почнемъ съ магарешко тегло! То е най сигурното имане, отъ което никога нѣма да изгубимъ!

— Да бжде! — викна Динчо и запретна ржкави, а магарето отиде, окжпа се въ рѣката, лапна още единъ мигарешки трънъ и се върна.

Така почнаха съдружницитѣ. Работиха отъ сутринъ до вечеръ. Днесъ Динчо е старъ и заможенъ човѣкъ.

— Сигуренъ доходъ има въ магарешкото тегло. То ме направи и работенъ, и имотенъ, — казва често Динчо.

Григоръ Угаровъ

Ганчо тичаше къмъ другаритѣ си, размахваше кукла въ ржка и викаше:

— Ура-а-а! Голѣма печалба ще падне! Тая кукла ще продаде билетитѣ! Нали знаете